

Za svůj úspěch vděčím především rodičům

V sobotu jste se stala nositelkou ceny Thálie za rok 1998 v oboru operety a muzikálu. Co jste cítila, když z jeviště Národního divadla zaznělo vaše jméno?

Do Národního divadla jsem šla trochu s obavami. Ale už to, že jsem byla nominovaná, byl velký úspěch, takže kdybych neuslyšela svoje jméno, rozhodně bych si to nepřipouštěla jako prohru. Vítězství bylo už to, že z Městského divadla Brno jsme byli nominováni tři - Zdena Herfortová, Martin Havelka a já. Před slavnostním večerem jsme měli v Praze generálku, při které si někteří z nás zkoušeli přebírání cen. Náhodně vybrali zrovna mě, takže jsme na jevišti Národního divadla stála již odpoledne a předstírala, že přebírám cenu. V tu chvíli jsme si říkala, že to mám za sebou a že večer už tam přijde někdo jiný. Ale nakonec se mi stala nádherná věc a já se tam vypravila podruhé. Když zaznělo moje jméno, byla jsem neuvěřitelně šťastná. Hlavně kvůli svým rodičům, kteří mě odmalička podporovali ve všem, co jsem dělala, a věřili mi, že si najdu svou cestu. A to pro mě bylo důležité. Nemůžete dát do role kus sebe sama, pokud máte podlomené sebevědomí. Že tomu tak není a že jsme taková, jaká jsem, za to vděčím především svým rodičům.

V nejužší nominaci jste se ocitla s Bárrou Munzarovou. Jaké jste měla mínění o své konkurentce?

S Bárrou jsme se osobně neznaly až do tiskové konference, která se konala u příležitosti vyhlášení nominací na cenu Thálie. Asi před týdnem se přijela podívat na představení West Side Story, a když jsme pak v klidu seděly a povídaly si o životě, uvědomila jsme si, že si máme co říct. Poznala jsem, že Bára je příjemná, normální holka, a to mě uklidnilo. Říkala jsem si, že pokud cenu nedostanu já, tak ji dostane výborný člověk, který si ji zaslouží. Nejvíce mě potěšilo, že když jsem cenu obdržela, přišla Bára za mnou a řekla to stejné mně.

Cenu Thálie jste získala za roli Harry v muzikálu Zdeňka Mertvy a Stanislava Moši Babylon na scéně Městského divadla. Co nového vám inscenace přinesla?

Role Harry mě posunula někam dál v muzikálovém oboru. Tato postava dává možnost, aby s člověk otevřel a vydal ze sebe všechno, co má. Když jsme hudbu poprvé slyšela, moc jsme jí, po pravdě řečeno, nerozuměla. Je hodně náročná nejen pro nás, ale i pro diváka. Závěrečná písnička z Babylonu mi udělala obrovskou radost v sobotu v noci, kdy mi ji po vyhlášení cen zazpívali moji kamarádi do telefonu a bouchli při tom šampaňským. Věděla jsem, že kolem sebe mám spoustu výborných lidí, ale netušila jsem, že budou mít z mého úspěchu takovou radost. A za to jsem jim vděčná.

Monika Bártová Právo 30.3.99